

1
Maig

BLOC DE CLASSE i COMBATIU

Contra el feixisme i el capital

**Ni un euro
per a la guerra**

ÉS HORA DE RECUPERAR LA LLUITA OBRERA

No és possible que després de gairebé 140 anys de l'origen del primer de maig amb els crims de Chicago, la classe obrera seguisca amb les mateixes reivindicacions. Hem viscut un temps on semblava que havíem aconseguit algunes millores, però es comprova que res no ens regalen i sobretot res no es manté sense la lluita sindical.

Franco va morir al llit, però al franquisme el va enterrar la classe obrera, ni el PSOE de Felip ni el PP de Fraga, que era ministre de la governació quan la policia va assassinar cinc manifestants a Vitòria, ens van portar la democràcia. Només els tres primers mesos del 1976 hi va haver 17.721 vagues, amb molts morts posats per la classe obrera.

El moviment obrer va aconseguir convenis que van permetre recuperar el poder adquisitiu perdut, amb pujades salarials per sobre del 15%. Però el sindicalisme, a poc a poc, va començar a pactar als despatxos més que als talls, i això va comportar estabilitat per als governs però perdudes en els nostres drets. Quan la classe obrera no ha lluitat, la patronal ens ha tret el que guanyem amb les vagues.

D'aquesta manera s'ha reduït dràsticament la indemnització per acomiadament avui dia en 33 dies per any treballat sense salaris de tramitació. Avui acomiadar un treballador no és cap problema per a les empreses.

S'han ampliat els requisits per accedir a una pensió de jubilació reduint-ne les prestacions. Avui dia per poder jubilar-se cal tenir 67 anys i 38 anys cotitzats, però les condicions les van modificant, afavorint la jubilació als 72 anys. Volen que ens morim treballant mentre la joventut pensa que no tindrà mai dret a pensió pel que deixen de lluitar.

Els convenis col·lectius que són la base del sindicalisme se signen sense el control de les assemblees, i es fa per sota en moltes ocasions de l'SMI que estableix el Govern i introduint plans de pensions gestionats per l'aparell burocràtic sindical que van en contra del sistema públic de pensions, posant-lo en perill.

Mentrestant vivim una crisi generalitzada del Capitalisme, on la sortida que han trobat és la barbàrie de la Guerra. Ja han començat amb la del mercat, amb el xantatge dels aranzels, que posen en perill la viabilitat de moltíssimes empreses i llocs de treball, però sobretot són preocupants les guerres contra els pobles, per robar-los els recursos energètics, de minerals i fins i tot l'aigua. Ens diuen que augmentaran les despeses militars sense retallar les despeses socials, com si fos un truc de màgia, com si la classe obrera fos il·lusa. A mitjans d'abril ja han transvasat més de 2.800 milions d'euros, i això només ho poden fer retallant a Sanitat, a Ensenyament, a Transport, en definitiva, a Serveis Públics, perquè els rics poden pagar els privats, però el poble necessitem bons i eficaços serveis públics. No volem pagar cap guerra contra altres pobles que no ens han fet res: ni un euro per a les guerres!

Per això diem: que l'única lluita siga de classes. Visca l'1 de maig!

1
Maig

BLOC DE CLASSE i COMBATIVU

Contra el feixisme i el capital

**Ni un euro
per a la guerra**

ES HORA DE RECUPERAR LA LUCHA OBRERA

No es posible que después de casi 140 años del origen del primero de mayo con los crímenes de Chicago, la clase obrera siga con las mismas reivindicaciones. Hemos vivido un tiempo donde parecía que habíamos alcanzado algunas mejoras, pero se comprueba que nada nos regalan y sobre todo nada se mantiene sin la lucha sindical.

Franco murió en la cama, pero al franquismo lo enterró la clase obrera, ni el PSOE de Felipe ni el PP de Fraga, que era ministro de la gobernación cuando la policía asesinó a cinco manifestantes en Vitoria, nos trajeron la democracia. Solo en los tres primeros meses del 1976 hubo 17.721 huelgas, con muchos muertos puestos por la clase obrera.

El movimiento obrero consiguió convenios que permitieron recuperar el poder adquisitivo perdido, con subidas salariales por encima del 15%. Pero el sindicalismo, poco a poco, empezó a pactar en los despachos más que en los tajos, y eso trajo consigo estabilidad para los gobiernos pero pérdidas en nuestros derechos. Cuando la clase obrera no ha luchado, la patronal nos ha quitado lo que le ganamos con las huelgas.

De este modo se ha reducido drásticamente la indemnización por despido estando hoy día en 33 días por año trabajado sin salarios de tramitación. Hoy despedir a un trabajador no es problema para las empresas.

Se han ampliado los requisitos para acceder a una pensión de jubilación reduciendo sus prestaciones. Hoy día para poder jubilarse se necesitan tener 67 años y 38 años cotizados, pero las condiciones las van modificando, favoreciendo la jubilación a los 72 años. Quieren que nos muramos trabajando mientras la juventud piensa que no tendrá nunca derecho a pensión por lo que dejan de luchar.

Los Convenios Colectivos que son la base del sindicalismo se firman sin el control de las asambleas, y se hace por debajo en muchas ocasiones del SMI que establece el Gobierno e introduciendo Planes de Pensiones gestionados por el aparato burocrático sindical que van en contra del Sistema Público de Pensiones, poniéndolo en peligro.

Mientras tanto, vivimos una crisis generalizada del Capitalismo, donde la salida que han encontrado es la barbarie de la Guerra. Ya han comenzado con la del mercado, con el chantaje de los aranceles, que ponen en peligro la viabilidad de muchísimas empresas y puestos de trabajo, pero sobre todo son preocupantes las guerras contra los pueblos, para robarles sus recursos energéticos, de minerales y hasta el agua. Nos dicen que van a aumentar los gastos militares sin recortar los gastos sociales, como si fuese un truco de magia, como si la clase obrera fuese ilusa. A mediados de abril ya han trasvasado más de 2.800 millones de euros, y eso sólo lo pueden hacer recortando en Sanidad, en Enseñanza, en Transporte, en definitiva, en Servicios Públicos, porque los ricos pueden pagar los privados, pero el pueblo necesitamos buenos y eficaces servicios públicos. No queremos pagar ninguna guerra contra otros pueblos que no nos han hecho nada: ¡ni un euro para sus guerras!

Por eso decimos: que la única lucha sea de clases. Viva el 1 de mayo

